

GABRIEL DYLAN

ÜRPERTİ TEPESİ

ORMANDAN GELEN

Çeviren: Elif Tahmiscioğlu

Eksik Parça Yayınları

Ürperti Tepesi 1. Kitap: Ormandan Gelen
Gabriel Dylan

Bu kitabın ilk baskısı Bonnier Books UK Limited'in alt markası olan Piccadilly Press tarafından İngilizce olarak *Shiver Point: It Came from the Woods* adıyla İngiltere, Londra'da yapılmıştır.

Metin © Piccadilly Press, 2023
Kapak İllüstrasyonu © Brittney Bond

Yayın Yönetmeni: **Asiye Ademir**
Çeviren: **Elif Tahmiscioğlu**
Son Okuma: **Sakine Yalçın**
Editörü: **Eda Okuyucu, Alkım Özalp**
Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**

Baskı ve Cilt: **My Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mah. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8/F Zeytinburnu/İstanbul
Tel: 0212 674 85 28 | mymatbaa34@gmail.com

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

1. Baskı: Ocak 2026
ISBN: 978-625-5874-94-8

Bu eserin Türkçe yayın hakları, Kalem Ajans aracılığıyla Bonnier Books UK Limited ile yapılan anlaşmayla alınmış olup Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Instagram: [instagram.com/eksikparcayayinlari](https://www.instagram.com/eksikparcayayinlari)
Facebook: [facebook.com/eksikparcayayinlari](https://www.facebook.com/eksikparcayayinlari)
YouTube: [youtube.com/user/eksikparca1](https://www.youtube.com/user/eksikparca1)
TikTok: [tiktok.com/eksikparcayayinlari](https://www.tiktok.com/eksikparcayayinlari)
X: x.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A.Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0(212) 272 45 46 | Fax: 0(212) 272 45 55
www.ikiayayincilik.com.tr

Anne ve babama...

*Hep yanımda oldukları
ve küçükken gece geç saatlere kadar oturup bütün o korku
filmlerini izlememe izin verdikleri için...*

ÜRPERTİ TEPEŞİ HARİTASI

ESKİ DEĞİRMENLER

TREN
İSTASYONU

ÜRPERTİ
POSTASI
BİNASI

ALEX'İN
EVİ

KARAKUZGUN ÇİFTLİĞİ

OYUN
PARKI

ÜRPERTİ
AKADEMİSİ

TARLALAR

AĞAÇ
EV

RILEY'İN
EVİ

ŞAPEL

GÖLGELİ TEPE
MEZARLIĞI

KAYIP KUZU
BARI

UĞULTULU BATAKLIK
ORMANI

ESKİ İZCİ
KULÜBESİ

SİSİLİ DERE

PERİ
ÇEMBERİ

KAMP
ALANI

KANALİZASYON
GİRİŞİ

PATİKALAR

OLU'NIN EVİ

BATIKGEMİ
KAYALIKLARI

HASTANE

KARAAĞAÇ
BAHÇESİ

SOPHIA'NIN
EVİ

BELEDİYE BİNASI

BELEDİYE
BAŞKANLIĞI
OFİSİ

KASABA MERKEZİ

GECE
BAYKUŞU
SİNEMASI

ÜRPERTİCİ
İÇECEKLER

BOYKUNLAR

KÜTÜPHANE

SÜPERMARKET

ÜRPERTİ TEPEŞİ
DENİZ FENERİ

LİMAN

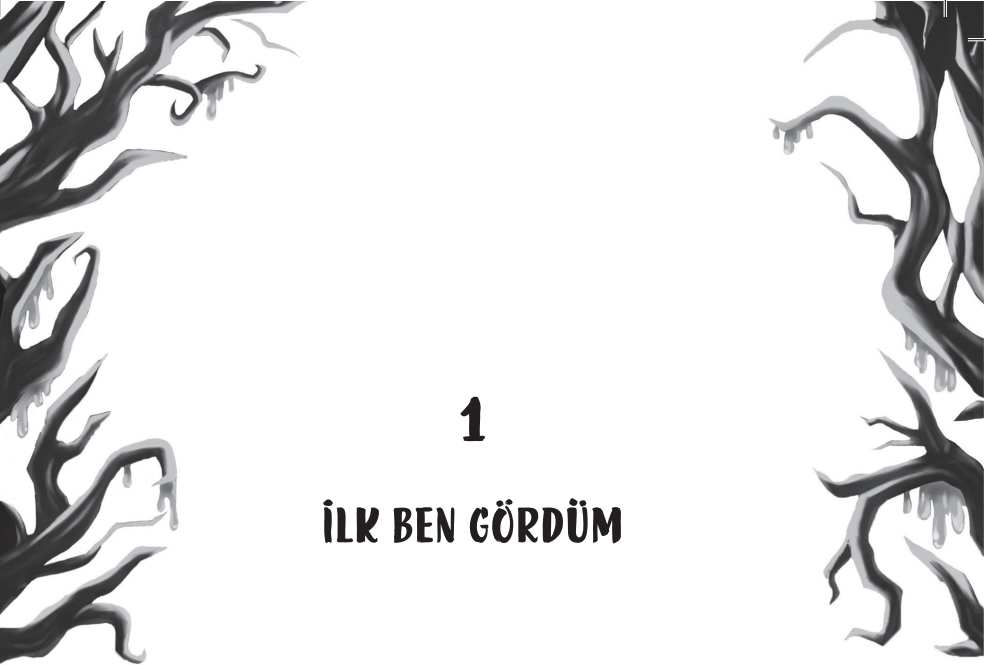
JESTER'İN RIHTIMI

ÜRPERTİ KÖYÜ PLAĞI

HÜZÜN
KÖRFEZİ

1

İLK BEN GÖRDÜM

Gökyüzünden gelen ılık, ağaçların arasında bir yere düşüyordu.

Ancak sorun o ağaçların Uğultulu Bataklık Ormanı'nda olmasıydı.

Alex, annesinin küçük arka bahçelerine kurduğu yıpranmış rampada kaykayıyla gidip gelirken ışığın bulutları delip geçtiğini gördü. İlk başta bunun gece gökyüzünde ilerleyen ve Ürperti Tepesi Kasabası'ndan daha heyecan verici yerlere uçan bir uçak ya da kasabanın diğer tarafından atılan havai fişekler olduğunu düşünse de hızla fikrini değiştirdi. Uçak olmak için çok hızlı, havai fişek olmak için çok parlaktı. Alex'in kalbini tuhaf bir korku kapladı, gökyüzündeki ışığın normal olmadığına dair garip bir histi bu.

Işık göz açıp kapayana kadar kayboldu. Yavaşça ufuğa doğru süzüldü ve tuhaf, yeşil bir parıltıyla ormanın karanlığında solup gitti. Alex, hayal görüp görmediğini kontrol ederken gözlerini ovuşturdu ve saatine baktı.

Saat gece yarısını beş geçiyordu, annesinden hâlâ bir iz yoktu.

Birkaç ay önce Ürperti Tepesi'ne taşındıklarından beri hayatları böyleydi. Annesinin hastanedeki vardiyası gittikçe daha da geç bitiyor ve Alex eve geldiğinde onu görebilmek için geç saatlere kadar ayakta kalıyordu.

Alex esnemesini bastırıp uzaktaki ağaçları bir kez daha inceledi. *Gerçekten* gökyüzünde bir şey mi vardı?

Aniden bütün dönem boyunca tek ilgi çekici dersi anlatan coğrafya öğretmeni Bay Williams'ın söylediklerini hatırladı. Dersin konusu meteorlardı ve sınıftan biri öğretmene uzaydan düşen bir kaya parçasının değerli olup olmadığını sormuştu.

Bay Williams sanki yanan bir meteor parçası çatıyı delip Alex'in sınıf arkadaşlarından bazılarını sümük gibi ezecekmiş gibi tavana bakarak "Değerli olacağını tahmin ediyorum," demişti. "Meteorlar nadiren düşerler, düşen meteor kalıntılarına da *meteorit* denir. Bir parçasını bulursanız açık artırmada birkaç bin sterlin kazanabilirsiniz."

Öğretmenin bu yanıtı sınıftan şaşkınlık sesleri ile mırıldanmalar yükselmesine sebep olmuştu. Muhtemelen öğrencilerin çoğu Ürperti Tepesi'nin bir numaralı kafesi Ürpertici İçecekler'den bu parayla kaç tane *milkshake* alabileceklerini ve okula gitmek zorunda kalmamanın bir yolunu bulup bulamayacaklarını düşünmüştü. Diğer öğrenciler kafa kafaya verip heyecanla bu parayla neler alabileceklerini planlarken Alex, bu parayı nasıl harcayacağını zaten biliyordu.

Birkaç dakika sonra zil çalmış ve fikir alışverişi sona ermişti. Sınıfın geri kalanı öğle teneffüsünde kulüplerine gitmek ya da sahada top oynamak için aceleyle dışarı koştururken Alex sona kalmıştı. Bunun nedeni Ürperti Tepe-

si'nde henüz arkadaşı olmaması ya da her teneffüsü yalnız geçirmesi değil, meteor gibi bir şey bulmasının annesiyle ikisinin hayatlarını nasıl düzeltebileceğini hayal etmesiydi.

Bu anı gözlerinin önünden geçerken Alex dikkatini tekrar Uğultulu Bataklık Ormanı'na çevirdi. Ağaçlık alan *kilometrelerce* uzanıyordu ve karanlıkta ormanda tökezleyerek dolaşmak, yolunu kaybetmek ve sabaha kadar korku içinde beklemek iyi bir fikir gibi gelmiyordu. Ama... ya gökyüzünden düşen o şey çok para ediyorsa?

Alex daha fazla düşünmeden bahçe çitinin üzerinden atladı, kaykayına bindi ve şehre doğru hızla ilerlemeye başladı. Annesi, isteyken yan komşuları Alison'dan ona göz kulak olmasını rica etmişti ama Alex, yaşlı kadının onu dışarı çıkarken hiç görmediğinden emindi. Zaten bunu pek yapmıyordu. Yani çok sık yapmıyordu. Alex ekmek kızartma makinesi alev alıp ona *gerçekten* ihtiyaç duyduğu tek seferde de kapıyı ne kadar yumruklarsa yumruklasın *Antika Yol Gösterisi* adındaki televizyon programının karşısında uyuyakalan Alison'ı uyandıramamıştı.

Ürperti Tepesi ıssızdı, duyulan tek ses Alex'in kaykayının tıkırtıları ile her köşeyi dönerken tekerleklerden çıkan gıcırtilardı. Gecenin bu saatinde sokaklar korkutucuydu, Alex kaykayıyla yanlarından hızla geçerken karanlık pencereler göz kırpmıyor, sokak lambalarının ardındaki gölgeler ona doğru uzanıyor gibiydi. Ne kadar yalnız olduğunu fark edince korkudan ürperdi ve kaykayını biraz daha hızlandırdı.

Okulun bulunduğu yöne doğru kaşlarını çatarak baktı ve Ürperti Akademisi'nin yanından uçarak geçti, sonra yokuş aşağı inerken hızlanmak için daha da çömeldi. Gittikçe kendi mahallesindeki eski evlerin yerini bakımlı bahçeleri ve biçilmiş çimleriyle Karaağaç Korusu'nun daha büyük

ve pahalı evleri aldı. Ürperti Tepesi büyük bir yer değildi ve Alex'in bu kasabayı sevmemesinin nedenlerinden biri de buydu; ne bir alışveriş merkezi, ne kaykay parkı ne de doğduğu yerdeki gibi arkadaşlarıyla takılabileceği kafeler ve *fast food* restoranları vardı. Sınıfındaki çocuklar sürekli anacadedeki Ürpertici İçecekler'den ya da yanındaki Gece Baykuşu Sineması'ndan bahsediyorlardı ama ikisinde de abartılacak bir şey yoktu. Alex'in denediği kadarıyla *milkshake*'ler o kadar güzel değildi ve Gece Baykuşu'nda sadece çok eski filmler gösteriliyordu. Buraya taşınmak, Netflix ve YouTube'un olmadığı bir zamana geri gitmek gibiydi.

Alex sahile yaklaşırken martıların çığlıkları karanlığın içinde hüzünlü bir şekilde yankılanıyordu. Annesi, deniz kenarında yaşamının ne kadar harika olacağı konusunda büyük bir tantana koparmıştı ama bu bile hayal kırıklığıydı. Rıhtım gri ve sıkıcıydı, terk edilmiş oyuncakları bir pas tabakası kaplamıştı, bunların ardındaki okyanus bulanık kahverengiydi. Alex'in seçme şansı olsaydı Ürperti Tepesi'ni geride bırakana kadar kaykay sürmeye devam ederdi. Belki –ama sadece belki– gökyüzünde gördüğü şey ona başka bir kaçış yolu sağlayabilirdi.

Alex, kasaba sokaklarının patikalara dönüştüğünü, sokak lambalarının sarı parıltısının yerini Uğultulu Bataklık Ormanı'nın kenarında beliren gölgelerin aldığını fark edene kadar on beş dakikadan az bir süre geçmişti. Tekerleklerini gıcırdatarak fren yapıp karanlık ormana bakınca bunun o kadar da iyi bir plan olmayabileceğini düşündü. Hayaletlere, hortlaklara veya gece ortaya çıkan diğer yaratıklara inanmasa da ormana girme fikri pek heyecan verici değildi. Annesi ona *Hansel ve Gretel*'i okuduğundan beri Alex ormanlardan hiç hoşlanmıyordu. Karanlıkta gizlenen, üzerine atlayıp

çığlıklar atarak onu ormanın derinliklerindeki ürkütücü bir kulübeye sürüklemek için bekleyen şeylerin olabileceği düşünncesinden bir türlü kurtulamıyordu.

Sadece annesini ve son zamanlarda yaşadıklarını düşünmesi bile kaykayını eline alıp ağaçların arasında ilerlemesine yetti. Ürperti Tepesi'ne taşındıklarından beri annesini neredeyse hiç görmüyordu, annesi hastalarıyla onunla geçirdiğinden daha fazla zaman geçiriyordu sanki. Gece vardiyasına kalmadığında da huysuz ve sinirli oluyor, Alex'in Ürperti Tepesi'nin ne kadar sıkıcı olduğuna dair şikâyetlerini pek de iyi karşılamıyordu. Eskiden en iyi arkadaşı olan annesi son zamanlarda bir yabancı, üstelik huysuz bir yabancı gibiydi.

Ancak bir uzay kayası parçasının getireceği para *her şeyi* değiştirebilirdi. Alex açık artırma salonunu ve bulduğu şeyin binlerce sterline satıldığını haber veren tokmağın sesini hayal etti. Annesi Alex'in onu daha çok görebileceği bir iş bulur, Alex annesiyle birlikte eski evine, arkadaşlarına ve eski hayatına dönerdi.

En azından ağaçlar etrafını sararken Alex kendini buna inandırmaya çalışıyordu. İlerledikçe ortam daha korkutucu hâle geliyordu. Ağaçlar ay ışığını engelliyor, Ürperti Tepesi'ni görüş alanından çıkarıyor ve her şeyi gölgelere saklıyordu. Eğri büğrü dallar Alex'in kıyafetlerine takılıyor, örümcek ağları yüzüne geliyor ve yapraklar gömleğinin yakasına örümcek gibi hafifçe dolanıyordu. Ağaçların altındaki çalılarda yaşayan küçük yaratıkların hisırtıları karanlıkta büyüyordu. Alex kendine bunları sadece hayal ettiğini söylese de her an ensesinde soğuk bir nefes ve bileklerinde kemikli parmaklar hissedeceğine emindi.

Kaykayını kalkan gibi önünde tutarak kendini ilerletmeye zorladı.

“Keşke yalnız olmasaydım,” diye düşündü.

“Keşke yanıma el feneri alsaydım.”

Ama her şeyden çok, *“Keşke evden çıkmadan önce tuvalete gitseydim,”* diye düşündü.

Alex, ona sonsuzluk kadar uzun gelen bir süre ormanda dolaştıktan sonra kaybolma tehlikesiyle karşı karşıya olduğu ve çabucak zengin olma planının suya düştüğü sonucuna vardı.

Kendi kendine, “Ne yapıyorum ben?” diye fısıldadı ve çıkan sesin yüksekliğinden korktu. “Fotoğrafımın okul koridoruna asılan kayıp posterlerinde yer almasını mı istiyorum?”

Tam dönüp anayola giden patikayı bulmaya çalışacaktı ki gözüne bir şey takıldı. Uzakta bir parıltı görmüştü. Duraksadı, heyecandan nabızı sanki şakaklarında atmaya başlamıştı. Parıltı, gökyüzünde gördüğü gibi yeşildi. Bu tek bir anlama gelebilirdi.

Işığın düştüğü yeri bulmuştu!

Alex adımlarını hızlandırdı ve ağaç dallarını ite ite yolunu açtı. Artık ne kadar ses çıkardığını umursamıyordu. Ancak yaklaştıkça kafası karışmaya başladı. İleride ağaçların yetişmediği bir açıklık vardı ve bir grup insan orada durmuş ışığa bakıyormuş gibi görünüyordu.

Yaşadığı hayal kırıklığı Alex'i afallattı. Birileri meteorun çarptığı yere ondan önce varmıştı! Hayatını değiştirme fırsatının yarattığı heyecan, yerini öfkeye bırakırken hızla oraya doğru ilerledi. Ama açıklığa varıp insanların neye baktığını görünce onun da tek yapabildiği şey bakmak oldu.

Gökyüzünde gördüğü şeyin kendi hayal gücünün ürünü olduğuna dair şüpheleri hızla kayboldu. Açıklığın ortasında onlarca kömürleşmiş pürüzlü kaya parçası duruyordu; etraflarındaki çimenler kavrulmuş ve kararmıştı. Her parça parlak yeşil bir ışıltı yayıyor, Alex'e bilim kurgu filmlerinde